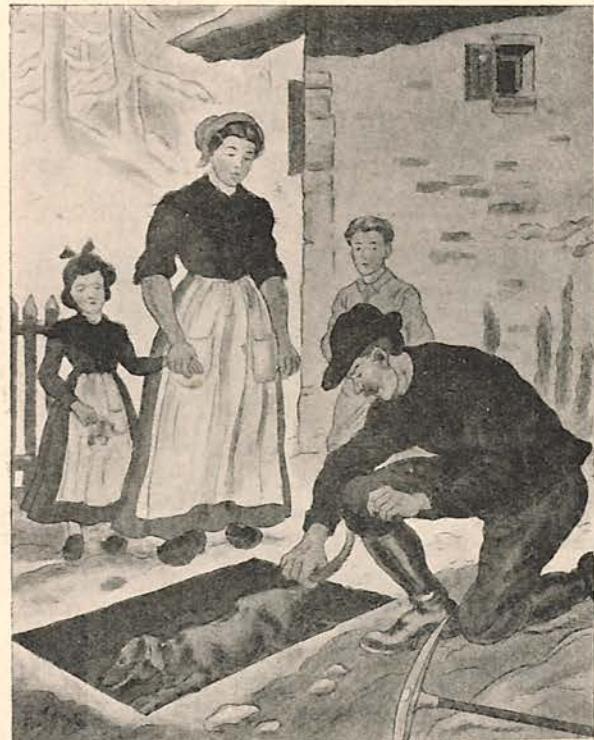

ске скоро я изгуби отъ погледа си. И той напразно викаше: — „Бискотене, Бискотино!“ — Никой му не отговаряше. Тогава той се разплака, защото си помисли, че децата му съм загубени.

Следъ като тича много дълго, стори му се, че позна гласа на Бишона. Той тръгна право къмъ храсталака, отдено идъше гласътъ, и влезе навътре съ дигната брадва.

Бишона бъше пристигнала тамъ въ мига, когато Бискотенъ и Бискотина щъха да бждатъ изедени отъ единъ голъмъ вълкъ. Тя се бѣ втурнала напредъ и лаеше, за да предупреди бащата.

Бриске съ единъ ударъ на голъмата си брадва повали вълка мъртъвъ на мъ-

стото, но за Бишона бъше много късно. Вълкътъ се бѣ хвърлилъ на нея и я бѣ одушилъ.

Бриске, Бискотенъ и Бискотина се върнаха при Брискета. Всички бъха много радостни, а при все това всички плачеха. Погледътъ на всъкиго диръше Бишона.

Бриске погреба Бишона въ дъното на дворчето, подъ единъ голъмъ камъкъ, на който селскиятъ учител написа на латински:

Тукъ почива Бишона,
бедното куче на Бриске.

И отъ тогава излъзе поговорката: „Нещастенъ като кучето на Бриске, което отиде само веднъжъ въ гората и вълкътъ го изеде“.

АЛАДЖА-АТЛЖ

приказка отъ Ив. Карановски

Къмъ тазъ страна, где то сънцето клони на залъзъ, надъ Карноградъ, хълмъ високъ и самотенъ се вижда. Той на купенъ сънко отдалечъ прилича. На върха му скали, развни съ земя, има.

Когато отъ одрински тъмници Крали Марко нѣкога излѣзълъ и тръгналъ съ коня Шарколия, по молбата на Султанъ

Мурада, за да дири Муса-кеседжия, върълъ разбойникъ, по друмища царски, съ него силата си да премъри, на тозъ хълмъ спрѣлъ да си отпочине.

Спомнилъ си той за Карноградъ тогава, за виното, съ което се слави.

Слѣзълъ Марко отъ коня тука. Юздата му въ скала заковалъ. И се спушта